

זו עמ זייד

יו"ל ע"י מבין "יקרא קדישא" מורשת רבוה"ק
שכונת "רמות דוד" קרעמשניק - קרית גת

פרשת פקודי • הפסקה • תשפ"ב • גליון ג"ג

דא"ח מכ"ק מרן
אדמו"ר שליט"א

זיעים יראתך

"וחשב אפודתו אשר עליו ממנו הוא כמעשהו"
(לט, ה.)

כתב הרמב"ם סוף הלכות שמיטה ויוכל "ולא שבט לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו להבדל לעמוד לפני ה' לשרתו ולעבדו לדעה את ה', והלך ישר כמו שעשהו האלוקים, ופרק מעל צווארו עול החשכונות הרכים אשר ביקשו בני האדם, ה"ז נתקדש קדש קדשים ויהיה ה' חלקו ונחלתו לעולם ולעולמי עולמים, ויזכה לו בעוה"ז דבר המספיק לו כמו שזיכה לכהנים וללויים", עכ"ל בה"ק.

הנה הבגדי קודש שלבשם הכהן כל כגד בא לכפר על דבר אחר כמבוי' בגמ' מכאן רואים חשיבות הבגדים ועניין זה לא שייך רק לשבט לוי כלשון הרמב"ם 'ולא שבט לוי בלבד אלא כל איש ואיש' כו'.

די הייליגע מלבושים די חסידישע מלבושים' שומר את האדם מן החטא ושיתעלה בעבודת הבורא ית', א גארטל איז שומר הויף הרהור הלב' אאמו"ד הרה"ק זיע"א רוב ימיו ושנותיו נהג לילך כל היום עם גארטל, (ובערוכ ימיו מרוב חולשתו לא יכל).

אמנם זקה"ק מוהרד"ם זיע"א היה מנהגו ללבוש הגארטל לפני התפילה משום "הכון לקראת אלוקיך ישראל", אך אמר דאעפ"כ כשהולכים ברחוב צריך ללבוש הגארטל, כי צריך שמירה, (ומעניין לעניין, אאמו"ד הרה"ק זיע"א אמר, שגארטל שתפור בכעקיטשע אי"ז גארטל וצריך ללבוש גארטל נוסף).

ושמעתי כמה עובדות מבעלי המעשה שבדידם הוה עובדא שעל אף היותם אנשים פשוטים (ואף פחות מכך) כשעמדו לפני נסיונות גדולים, הלבוש החסידי שהלכו הציל אותם מלחטא, פעמים מחמת הכושה, פעמים משום דברים אחרים, עכ"פ הלבוש הצילם מן החטא, כי הלבוש משפיע

דבדי אוקים חיים מכ"ק אדמו"ר
הקוד"ט ה"זעם ישראל" זיע"א

זיעים ישראל

"אלה פקודי המשכן" וגו' (לה, כא).

צדיקים נתפסים בעון הדור

'פקודי' רומז לצדיק המוכיח את העם ופקדם לעשות את מאמר המלך – מלכו של עולם, ו'ראה הקב"ה את הצדיקים והמה מועטים עמד ושתלן בכל דור', (וימא לה, ח) וזהו הפי' "ויפקד המלך פקודים בכל מדינות מלכותו", ו'ויפקד המלך' מלכו של עולם מינה ופקד היינו שעמד ושתל 'פקודים' צדיקים כנ"ל, 'בכל מדינות מלכותו' בכל דור ודור היינו ה- ל"ו צדיקים שבכל דור.

הנה הצדיק מגן על הדור מכל מיני צרות ופודעניות המתרגשות לבא לעולם, וכשהצדיק נלקח בעון הדור כמאמרם (שבת לה): "צדיקים נתפסים בעון הדור" אזי ח"ו בא פודענותא לעלמא, וזהו "אלה" גמט' ל"ו, "פקודי" צדיקים כנ"ל, היינו ה- ל"ו צדיקים שבכל דור ודור, גם "פקודי" לשון חסרון, מלשון הכת' "ולא נפקד ממנו איש", וכדכ' "ויפקד מקום דוד", היינו שנחסר – שנלקח הצדיק, "המשכן" מלשון משכון, כמשכון על עון הדור, כמאמרם 'צדיקים נתפסים בעון הדור' או אז ח"ו בא פודענותא לעלמא, כדמצינו בפטירת יוסף צדקיא, כדכ' "וימת יוסף" וגו' (בראשית ג, כו) דכו הסתיים ספר בראשית, מיד פתח ספר שמות שבו החל גלות

מצרים וקושי השיעבוד, שנפלד רח"ל למ"ט שערי טומאה, (חסד לאברהם מעיין ב, נהר ט), דכיוון שנפטר יוסף הצדיק – ציס"ע, התחיל גלות מצרים וקושי השיעבוד, "דאס גאנצע גלות מצרים איז ווייל ס'איז אוועק דער צדיק" כמ"ש רש"י הקדוש בפטירת יעקב אבינו, עה"פ "ויחי יעקב" (בראשית מז, כח), "לפי שכיוון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם ולכם של ישראל מצרת השיעבוד שהתחילו לשעבדם", והעניין דכתיב "צדיק יסוד עולם" דהנה הצדיק האמיתי לוקח ע"ע יסודים כדי לכפר על עון הדור עד שנלקח לגמרי בעון הדור ולאחר הסתלקותו באים כל מיני צרות ופודעניות כי אין מי שיגן על הדור.

בגמ' (ברכות זח) "צדיקים כמיתתן קרויים חיים", נ"ל דכוונת חז"ל דאפש' לפעול אצלם כמו בחיים חיותם ממש, כשאוחזים בהם וממשיכים בדרכם (תענית ה:) כאח"ל "יעקב אבינו לא מת מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" וכבר אמרתי לפרש די"זרעו" ל"ד לצאצאיו, אלא למפעל חייו שזרע ופעל ועשה, וזהו "מה זרעו" בחיים" היינו כשממשיכים ללכת בדרך שסלל לנו הצדיק בעבודת הבורא ית"ש אזי "אף הוא בחיים" כלומר דאפשר לפעול אצלנו כמו בחיים חיותו ממש, וכששוכחים מהצדיק בא

המשך בעמוד ב' א

המשך בעמוד ב' א

ארבע פרשיות ♦ במשנתו של רביה"ק ה'נעם ישראל' זיע"א

"ענין ארבע פרשיות – להגיע לדביקות בהש"ת"

"ארבע פרשיות", מתאמריה משמיה דהרה"ק מוה"ר פנחס מקוריץ זיע"א, בגדל מעלת ד' פרשיות, "ווי דער לייבט מען די ארבע פרשיות זיך צו דער זען מיטן אייבערשטן", [בנוסח זה אמרו זאת רבוה"ק], והרבה התעמקתי להבין דכה"ק, וחשבתי לכאר כב' אופנים.

אופן א', דארבע פרשיות הם כנגד ד' אותיות דשם הוי"ה ושם אדני, וכל פר' היא כנגד אות אחר מב' השמות הקדושים הנ"ל.

אופן ב', דכוונת דכה"ק, זהו ענין ארבע פר' שעושין קודם הפסח, דבשביעי של פסח זכו כלל ישראל לגילוי שכינה, כדאי' במכילתא (מכילתא דר"י בשלה מסכת שירה פר"ג) "ראתה שפחתה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי הכהן בנבואה".

♦ ♦ ♦

שבת הפסקה ♦ במשנתו של רביה"ק ה'נעם ישראל' זיע"א

"שבת הפסקה הוא כעין שבת תשובה"

"שבת הפסקה" נ"ל דשבת הפסקה היא שבת גדולה שהרי היא בתוך ארבע פר' שהם זמן המסוגל להגיע לדביקות כה', ושבת זו היא כעין שבת תשובה, דההפסקה בין הפרשיות הוא כדי להתבונן כמעשיו ולשוב בתשובה ולהגיע לדביקות כה'.

כמ"ש רש"י (ויקרא א, א) "מה היו הפסקות משמשין ליתן ריווח למשה להתבונן בין פר' לפר'", היינו דשבת הפסקה הוא כדי להתבונן כמעשיו ולשוב בתשובה, כדכ' (ישעיהו ג, י) "ולכבו יבין וש"ב ורפא לו" להגיע לדביקות כה'.

♦ ♦ ♦

א"י מה טובו אוהליך יעקב וגו' דירמוז לצניעות כנ"ל ירמוז להא דאי' בזוה"ק דאם האב הוא שמור בקדושה ממשך נפש קדושה לבניו אזי 'משכנותיך ישראל' בניו ימשיכו ללכת בדרך ישראל סכא.

וזהו **"אלה פקודי"** היינו התנהגות האדם **"המשכן"** בביתו ד'או"א זכו שכינה ביניהן' (סוטה ז, ט), **"משכן העדות"** כאו"ל (תענית יא), קורות ביתו של אדם מעידי"ם בו.

אי' בספה"ק כפי התנהגות האדם למטה כן מתנהגים איתו מלמעלה, היינו אם מתנהג עפ"י דין מה"ש יתנהגו איתו עפ"י דין, ואם מתנהג לפנים משורת הדין אף מה"ש יתנהגו איתו לפנים משורת הדין, ועפ"י גל"פ אומרנו בתפילה 'וחסידים ברינה גילוי', 'חסיד' היינו מי שמתנהג לפנים משורת הדין, ברינה"ה וגילה הוא ברינה ושמוחה, דאף מה"ש יתנהגו איתו לפנים משורת הדין, וזהו העצה להינצל מעומק הדין בבית דין של מעלה שכל מעשיו והילוכיו יהיו לפנים משורת הדין.

פורענותא לעלמא כדכ' כפר' שמות "אשר לא ידע את יוסף" (שמות א, ח) יד"ע לשון התקשרות והתחברות כידוע (תניא פ"ג), היינו שגלות מצרים וקושי השעבוד היה לפי ששכחו מיוסף – מהצדיק היינו שלא היו קשורים אליו ולא הלכו בדרכו.

ומזה לימוד לדורינו – עיקבתא דמשיחא שצדיקים קמאי נסתלקו, והאיך איפוא נתחזק בנסיונות הקשים והמרים עד לב השמיים, והאיך נתחזק לעמוד איתן באמונה, העצה אחת היא לדבר מהצדיקים הקדמונים כדי ללמוד מדרכיהם ומעשיהם הטובים וכאשר נזכור מהם אף הם יזכרו אותנו וישפיעו עלינו השפעות טובות וברכות טובות כמו בחיים חיותם אכי"ר.

♦ ♦ ♦

"אלה פקודי המשכן משכן העדות"

מהתנהגות האדם בביהמ"ד נראה התנהגותו בביתו

כבר עמד רש"י על כפילות הלשון 'המשכן משכן'. נ"ל בהקדם לפרש הכת' **"מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל"** (במדבר כה, ה), דהנה כבר דקדקו קמאי אמאי שינה הכת' דברישא כת' אוהל וכסיפא כת' משכן, עוד דקדקו דברישא כת' יעקב וכסיפא כת' ישראל.

אך העניין הוא, דאוהל הוא בית עראי ירמוז ביתו של אדם, דהחיים בעוה"ז עראים המה, משכן הוא בית קבוע ירמוז בית מקדש מעט לפי שהשכינה שורה שם, והנה ידוע דיעקב רומז למדרגה נמוכה, כדכ' 'דיעקבני זה פעמיים', וישראל רומז למדרגה עליונה, כדכ' "כי שרית עם אלוקים ועם אנשים ותוכל", דהנה הצדיק יש לו עיניים קדושות ובהיותו בבית מקדש מעט יכול לראות על האדם התנהגותו והליכו בביתו, והכן.

וזהו **"משכנותיך"** בית מקדש מעט, **"ישראל"** הצדיק, יכול לראות שם התנהגותו והליכו בביתו, 'מה טובו' רומז לצניעות, כפי רש"י "על שראה פתחיהם שאינם מכוונים זה מול זה", **"אוהליך"** ביתו של אדם, **"יעקב"** כלומר האיך האדם הפשוט התנהג בביתו דאף הוא מקום קדוש, כמאמרם ז"ל (יומא ז, ט) **"איש ואשה זכו שכינה ביניהן"**.

וזהו **"אלה פקודי המשכן"** ירמוז לביתו של אדם דאף הוא מקום השראת השכינה כמאמרם ז"ל 'או"א זכו שכינה ביניהם', כלומר האיך יודע התנהגות האדם בביתו, **"משכן העדות"** ירמוז לבית מקדש מעט (מקום השראת השכינה), **"עדות"** שהוא מעיד על התנהגותו והליכו בביתו.

לאדם שמירה עליונה מן השמים. וכן כשהולך לאכול ילבש בגד עליו וכובע עליו ויכרך על גט"י והמוציא עם יד"ש 'אזוי ווי א חסידישער איד' "זה השולחן אשר לפני ה'" אמרו רז"ל (מנחות יג, ט) "בזמן שביהמ"ק היה קיים היה מזבח מכפר, ועכשיו בזמן שאין ביהמ"ק קיים שולחנו של אדם מכפר עליו" ובספה"ק האריכו לכאר ענין עבודת האכילה (ע' מסילת ישרים פ"ו) דהצדיק כשאוכל דומה לכהן ושולחנו למזבח ומאכלו לקרבן והאיך איפוא א"כ יתישב לאכול כזולל וסוכא.

ודעו לכם שדבר זה הגורם הגדול והעיקרי לחינוך הבנים, כשהבן רואה איך שאביו אוכל והאיך מברך וכו' וכו', זה משפיע עליו בדרך ממילא שאף הוא ינהג כן, וכשהבן רואה את אביו מלביש בגד עליו וכובע לפני האכילה ולא מתיישב סתם ואוכל, זה משפיע מאד לנפשו.

וחשבתי מפני מה יש כאלו שאין מקפידים על הנ"ל, אלא שהבגדי קודש עליהם למשא לכן אין מחשיבים אותן, ומזלזלים בהם.

לכן האדם צריך להחשיב את הבגדי קודש 'א הייליגע מלבושים' כמאמרם ז"ל שכנ"י נגאלו ממצרים א' הדברים הוא "שלא שינו את לבושם" (מדרש) כלומר שאף החשיכו וענין זה החזיק אותם שהגחלת היהודית עדיין בערה בם.

וזהו שאמרה התוה"ק **"וחש"ב אפודתו"** שע"ז שהאדם מחשיב את לבושו, כנ"ל אזי **"ממנו"** ילמדו בניו לעשות **"כמעשהו"** והכן.

♦ ♦ ♦

"והזשב אפודתו - על האדם ההזשיב הלבוש"

לאור הבאת דברי אלוקים חיים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בגודל ענין חשיבות הלבוש המסור לנו מדור דור
הבאנו זעיר מסיפורי הוד מרבינו הקוה"ט ה"נועים ישראל" זיע"א בענייני לבוש

♦♦♦

גארטל נוסף), אמר לו רבינו 'תלבש גארטל נוסף
כי הגארטל התפור אין זה גארטל', וסיים בדבריו
'אם תעשה כן אני יתערב בבחירתך שתבחר
בטוב ותמאס ברע ותוכל להתגבר על היצה"ר.'

♦♦♦

♦ ונתון הלבוש והסוס ♦

תחת אחד השיחים פירש רבינו: 'ונתון הלבוש
והסוס' (אסתר ו, ט) מי שחושב 'ונתון הלבוש' שיתן
עליו המלבוש, וילך בשטריימל ווייסע זאקן
ויאמר 'שלום עלי נפשי! הלא לבוש בלבוש
החסידי', הרי הוא כ'סוס' וכפרד אין הבין, דאי"ז
אלא מסייע לעבודת השי"ת, אבל הוא עצמו
צריך לעבוד את ה'.

♦♦♦

♦ והלבשת את בגדי הקודש ♦

תחת אחד השיחים שח רבינו שמנהגו לא
להחליף בעקישט'ע אחר לטיש, עפי"ד אאמו"ר
הרה"ק זיע"א (מוהרד"ם) 'וואס מ'האט נישט
גענדיקט ביים דאווענען הענדיקט מען ביים
טיש' הרי דהטיש הוי המשך מהתפילה 'זה
השולחן אשר לפני ה'...!'

זכורתו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

לאחמ"כ הרבי ניסה לדובב אותי כל השבת בתור
פיצוי, אבל אני למדתי שיעור בעבודת אכילה,
בראיה והבטה על האוכל כלא סתם אכילה
בעלמא, ושיעור נוסף על חשיבות הבגדים.

♦♦♦

♦ הבגדים משפיע שמירה עליונה מה"ש ♦

איתא ב"נועים ישראל" פר' וישב, רביה"ק מקשה
האיך יעקב אבינו ע"ה נתן רק ליוסף כתונת
פסים וכי לא ידע מהא דאיתא בגמ' (שבת יז)
'לעולם אל ישנה אדם בנו בין הבנים', דהוא גורם
לקנאה ושנאה. ומבאר רביה"ק דיעקב אבינו
ע"ה צפה ברוה"ק שיוסף הצדיק עתיד לעמוד
בנסיון גדול והבגד הקדוש ישמור אותו שינצל
מן החטא, והאריך במאמר זה דכן דרך היצה"ר
לתפוס האדם בלבושו ולהפילו עי"כ ביראת
שמים.

באחד השיחים שדיבר רבינו מענין הלבוש, עמד
שם בחור אחד שהיה צריך חיזוק בענין זה,
כשלתע תוך כדי שיח הסב רבינו פניו אליו
ואמר 'ומה תאמר שזה חיצוניות? דבר ראשון
ידוע דהחיצוניות משפיע לפנימיות, ובנוסף לכך
אם יציעו לך שידוך בחורה עם גיבנת - גם אז
תאמר שזה רק חיצוניות??', הבחור הפנים את
המוסר והודה שאכן כן היה מחשבתו שהלוא
העיקר הוא הפנימיות...

♦♦♦

♦ ואת האבנט ♦

בחור א' שהיה לו נסיונות היסב רבינו פניו אליו
וא"ל אמרו רז"ל (יומא טז) "הבא לטהר" צריך
לעשות משהו, "מסייעי"ן לו" לשון רבים הקב"ה
ושליחיו הצדיקים אשר בארץ המה, (אותו בחור
הי' לו בעקישט'ע שתפור בו גארטל ולא לבש

♦ בגדי השרד לשרת בקדש ♦

גודל עבודת האכילה שהיה אצל רביה"ק זיע"א
היה ידוע לכל, ורבות היה רבינו מרבה לדבר
בענין עבודת האכילה.

לפנינו עובדא שסיפר א': אני אכן יהודי פשוט,
ואין אני הולך לבוש ככובע וחליפה, ובוודאי לא
בלבוש חסידי, בשבת אני לובש חולצה לבנה,
אבל הרבה שמעתי על השבתות בצל הרבי
ורציתי לחזות בעבודת הקודש מקרוב, ואכן
זכיתי לבוא ולשהות שבת קודש בצל הקודש,
ואכלתי סעודות השבת סמוך על שולחנו של
הרבי.

בעת הסעודה ראיתי שיש את ה'הויז בחור'
שמגיש את האוכל לפני הרבי, וחשקתי מאד ג"כ
לפחות פעם אחת לזכות לשמש את הרבי
ולהגיש בפניו את הצלחת, ניגשתי להויז בחור
וביקשתי ממנו 'בבקשה ברצוני להגיש את
האוכל לרבי, ולו צלחת אחת בלבד', הוא הסכים
ואמר 'את הצלחת הבאה שאני יכניס אני יתן לך
להגיש לרבי'.

כשהוא הביא את הצלחת מהמטבח הוא נתנו
בידי, ואני נגשתי בדחילו ורחימו להגיש את
הצלחת לפני הרבי, כשהגשתי את הצלחת לרבי
הגביה הרבי את עיניו אלי ואמר 'משמש בלא
בגדים?! הלא הוא כמניח קרבן ע"ג המזבח
בחוסר בגדים!!!' (ע' רמב"ם הלכות כלי המקדש
והעובדים בו פרק י', הלכה ד' ותוכה"ד כהן
המשמש בחוסר בגדים עבודתו פסולה וחייב
מיתה בידי שמים כזר ששימש), והוסיף הרבי
ש'לא יהין מאן דהו לעשות כן שנית' כמבואר
בסוף ספר מסילת ישרים פרק כ"ו ביאור מדת
הקדושה דהצדיק כשאוכל דומה לכהן ושולחנו
למזבח ומאכלו לקרבן והבן.

